

[Tommy Dinesen]

»kommunikationen mellem regeringen og Folketinget kun lige akkurat lever op til princippet om, at en bekvem fortidelse er bedre end en halv løgn.

Men først og fremmest er det en beretning om, hvordan folk, der kommer alvorligt til skade på deres arbejdsplads, i gedulghed har mistet retten til at få deres sag undersøgt af myndighederne. Hvordan ofre for arbejdsulykker er blevet retsløse og derfor på forhånd er tabere, når erstatningen bagefter skal fastsættes. Det er velfærdsstat i år otte med Poul Schlüter.

Indtil efteråret 1989 var det en fast regel, at dødsulykker på arbejdspladsen og ulykker, som »har [medført] eller kan medføre varig invaliditet og/eller langvarigt fravær, f.eks. mistet legemsdel, knoglebrud og lignende invaliderende skader«, skulle undersøges og indberettes. Det stod i Arbejdstilsynets instruks og var siden januar 1986 blevet indskærpet de lokale afdelinger.

Hvad gør ministeren så? . . . Ingenting.«

Hr. Henning Dyremose indførte da også den regel, at de ansatte i AT har tavshedspligt og derfor ikke må udtale sig til politikerne eller pressen. Det mener vi i SF at der skal gøres noget ved, men derom senere.

Jeg skal ikke her redegøre for de mange forslag, der har været på baggrund af VMT-diskussionen, men gå over til at argumentere for, hvorledes vi i SF forestiller os et bedre fungerende og mindre bureaukratisk VMT.

Vi mener, at Arbejds miljørådet og Arbejds miljøfonden og Direktoratet for Arbejdstilsynet skal fortsætte som hidtil og bl.a. være klageinstans, udstede regler, tage sig af forskning og oplysning på området samt uddannelser for et bedre arbejdsmiljø. For at fastholde ensartethed og den størst mulige ligebehandling er det nødvendigt med en central styring ved hjælp af love og bekendtgørelser. Dette kræver en gennemgribende gennemgang af det nuværende regelsæt på arbejdsmiljøområdet og en omlægning af de eksisterende cirkulærer og bekendtgørelser m.v. Desuden kan en ankeadgang for amtskommunerne til Arbejdstilsynet være med til at fremme ensartetheden.

Endvidere mener vi, at arbejdsmarkedets parters indflydelse på arbejdsmiljøproberne skal bevares.

Endelig har vi den opfattelse, at tilsynskredsene i de 15 amter – med København – skal

sammenlægges med amtskommunernes tekniske forvaltninger. Det har vi bl.a., fordi det vil lette arbejdsgangen ved ansøgninger fra virksomhederne, der derved får undersøgelsen og eventuelle godkendelser behandlet ét sted.

Ligeledes – men for SF væsentligt – vil arbejdsmiljøets problemer blive diskuteret i politiske fora, hvilket er nødvendigt for at bryde ministerens enevælde.

Vi tror på, at interessen for arbejdsmiljøet på denne måde vil blive betydelig bedre og blive bedre diskuteret i offentligheden, når amtsrådsmedlemmerne bliver direkte impliceret i arbejdsgangen og beslutningerne angående arbejdsmiljøet. Dette medfører desuden en effektivisering af miljøindsatsen samt en styrkelse af udviklingen hen imod en renere teknologi.

For at VMT ikke skal få en dobbeltrolle ved at være tilsyn for egne amtskommunale arbejdspladser, mener vi, at dette tilsyn skal ske fra en nyoprettet afdeling i Arbejds miljøfonden eller Arbejdsdirektoratet. De arbejdsmedicinske klinikker og afdelinger bliver i amtsligt regi, hvorved samarbejdet skulle blive forbedret, når tilsynet med arbejdsmiljøet og arbejdsskader er samlet ét sted, altså i amtsrådet.

Bedriftssundhedstjenesten skal fungere uafhængigt som hidtil, men i større og færre enheder, som foreslået af SF i beslutningsforslag nr. B 53, og i et snævrere samarbejde med VMT.

Der oprettes et rådgivende råd, som er tilknyttet disse enheder, og som består af repræsentanter for det lokale erhvervsliv, fagbevægelsen og miljøorganisationerne. Samarbejde m.v. mellem amtskommuner og de nævnte parter sker via dette rådgivende råd.

VMT-rådenes opgave er at sikre samarbejdet mellem VMT-enhederne og lokalområdet om en arbejdsmiljøindsats i forhold til virksomhederne og VMT's virksomhed. Det medfører ingen strukturerændringer i miljø- og levnedsmiddelkontrolenhederne med undtagelse af, at udarbejdelse af miljøgodkendelser og tilsynet med særlig forurenende virksomheder bliver overført til amtskommunerne. Miljø- og levnedsmiddelkontrolenhederne udfører stadig analyser inden for miljøområdet.

SF har med disse forslag ikke taget stilling til, om VMT skal henlægges under arbejdsministeren eller under miljøministeren, da dette jo er en afgørelse, der træffes af statsministeren ifølge grundloven, og den har vi valgt at følge.